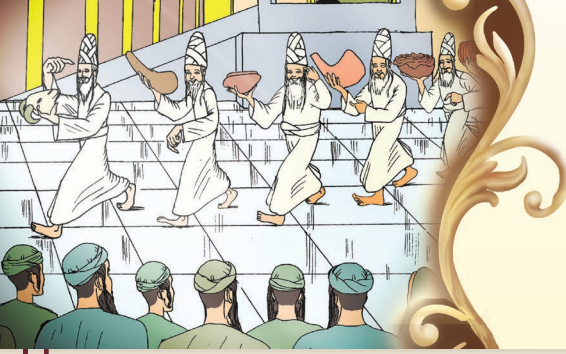


מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פתחה פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלווי' זצוק"ל



משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

הקרב את עצמך עם הקרבן

עתידה יזהיר

והנביא מלאכי בתוכחתו מגולל את הוכחות שיש לאדם עם ה': "אהבתי אתכם אמר ה' ואמרתם במה אהבתנו?" וה' עונה לנו: "הלא אח עשו לי עקב" כלומר שגם לי עקב היה בתחלה קשיים ועשו שנא ודרף אותו אבל לאחר מכן הקב"ה השפיל את עשו ורומם את יעקב ונתן לו את כל הנחלות שהיו לעשו. ומזה ילמד כל אדם מצאצאי יעקב שאע"פ שהוא רואה שיש לו קשיים ידע שה' אוהב אותו והוא יתברך עתיד להתנהג עמו כמו שהתנהג עם סבו יעקב ויטיב לו.

"ועיניכם תראינה ואתם תאמרו יגדל ה' מעל לגבול ישראל", אדם יזכה לראות שה' מטיב לו יותר מהגבול שראה עד עתה, שעד עתה ראה שה' נתן לו פרנסה ושאור טובות עד גבול מסוים והקב"ה עתיד להרחיב את גבולו.



"כן יכבד אב ועבד אדניו..." הנביא אומר שהכהנים מכזבים את שם ה' ואינם מתנהגים כבן המכבד את אביו הינו שהיה ראוי לנו לכבד את ה' עקב כך שנתן לנו אבא נפלא כיעקב אבינו, אבל אתם "וכי תגשו עור לזבח אין רע", עור הפונה שאדם מביא קרבן בכונה לכפר רק על מה שחטא ופגם בעיניו שבוה הוא נחשב עור ברוחני, אבל הקב"ה תובע שהקרבנות היו אמורים להביא אותנו לראות את חסדי ה' שעלינו ולגלות ש"אין רע" וה' עושה רק טוב, אבל אתם לא רואים בזה חסרון בכך שענייכם עורות מלראות את חסדי ה'.

פחה עיניך

לכן כשאתם מקריבים קרבנות - העקר חסר - משום שאתם סוגרים את עיניכם מלראות את חסדי ה' שעליכם, ואתם טוענים שלא קבלתם עינים נכונות; הינו שמביא הקרבן טוען שאין לו אשה טובה שהאשה נקראת

"ויקרא אל משה... אדם כי יקריב מכם קרבן לה". יש לבאר "מכם" שרצון ה' בהקבת הקרבן שששנקריב בהמה שהיא מעין "מכם" - הגוף שלכם - שכן האדם שוה לבהמה בשלשה דרכים (תניגה טו), נתבונן באברהם בחדש ה' שנתן לנו אברים דומים כאלו בגופנו.

והנה הנביא מלאכי מוכיח את עם ישראל על כך שהם מקריבים לפני ה' קרבנות בעלי מום כגון עור או פסח. ולכאורה היתכן! הרי אפלו בזמן בית שני שגמרנו בחטאייהם לחרבן בית המקדש לא הקריבו קרבנות בעלי מום, כמו שמספרים חז"ל במעשה של בר קמפא שאף על פי שהיה סכנה בדבר לא הקריבו את הקרבן בעל המום ששלח מלך רומי, אם כן איך יתכן שבזמן מלאכי שהיה לפני החרבן ובזמן רוחני טוב יותר, שיביאו קרבנות בעלי מומים בשאט נפש?

בעל מום מביא קרבן בעל מום

אלא נראה לכאור, שפונת תוכחתו של הנביא היתה על בעלי הקרבן שבכונתם שאינה זכויה, קרבנם נחשב לקרבן בעל מום מחמת שלא העריכו את החסדים שה' עושה עמם. וקרבן עור פרושו שהיו מקריבים קרבן בלי להעריך את העינים הבריאות, וכן לא העריכו את האשה שהיא העינים של האדם, כמו שהקב"ה אמר לנביא יחזקאל: "הנני לקח ממך את מחמד עיניך" והכונה בזה היתה על אשתו.

ועל האשה נאמר "ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (ע' נדרים כ), וכן את הפלה בודקים בעין (תענית כד), שכן אמרו חז"ל (ע"ו כח): 'מאור העינים תלוי בעורקי הלב, כי העין מעידה על מה שמתרחש בלב ואם יש לאדם עין טובה גם לבו נכון עם מדות טובות, וכן להפך שאם לבו רע גם עיניו רעות; על כל פנים מצוינו בזה שהאשה נקראת עין.

מתיקות הניסים

המטמון שבא בזכות העזרה לאשה

בכל שנה אנו מהדרים לנקות היטב את הבית לפסח ולא רק להוציא את החמץ אלא גם את האבק... כי כידוע הנקיזת היא מעלה גדולה.

בחדש ניסן תשע"ט אשתי בקשה ממני לצבוע את כל הבית לכבוד חג, הדבר היה לי קשה מפני שאני אברך כולל וההכנסות שלי קטנות אבל הבנתי שראוי לי לשמח את אשתי שטורחת עבוי בכל ימות השנה, ולמלאות את משאלתה.

בקרבית מקום לביתי עומדים פועלים מבני המענטים שמציעים את עצמם לעבודות בית, נגשתי לשם ולאחר שברתי מי מביניהם לוקח את המחיר הזול ביותר מצאתי פועל שמכון לצבוע לי את כל הבית במחיר של 500 שקלים בלבד, והוא רצה לבוא אתי הביתה כדי להכין את כמות הצבע הנדרשת.

התקשרתי לאשתי לומר לה שאני רוצה לסגר עם הפועל הזה אלא שמיד כשהיא ענתה לי היא אמרה לי: טוב שהתקשרת, אני חביבת שתקנה לי דחוף 'סנט מורי' לנקוי התנור. אמרתי לה: תקשיבי, מצאתי כן פועל שעובד מאוד בזול, אויל אני קדם יראה לו את הבית ואני ילך לקנות את הסנט מורי. אך אשתי השיבה: לא, לך עקש תקנה את החמר אני זריכה אותו בדחפיות: ראיתי שאשתי חזקה בדעתה ולכן בלית ברירה הלכתי לקנות את החמר.

כשחזרתי הדררתי ללכת אל אותו פועל ואז אני רואה שהוא הולך אחרי אדם אחד. נגשתי אל הפועל ואמרתי לו: אתה מגיע אלי? הוא השיב: לא אני עובד אצלו בסוף... ולא היתה לי ברירה אלא לקחת פועל אחר במחיר של 900 שקלים שגם זה זול, אבל היתה לי החמצה גדולה בלב מקר שהפסדתי את הפועל הקודם שהסכים לעבד בכמעט בחצי מחיר אבל התחזקתי להאמין שלא אפסיד מקר שבכדתי את אשתי, שהרי אמרו חז"ל לכדו את נשותיכם וקר תתעשרו.

והנה כאשר הפועל סים את העבודה

עינים, כי אשתו אינה רצויה בעיניו ויש לו עליה טענות שאינה מטיבה לו מספיק, ועל כן אינו רוחש בלבו הכרת הטוב לה' בעת שמביא את הקרבן, וישנם שבדעקבות זה הם אף מצערים את נשותיהם.

"וכי תגישו פסח וחלה אינו רע" אתה מתלונן על כך שקשה לך החליכה ויש לך כאבים ברגלים - במקום להגיד "אינו רע".

"הקריבהו נא לפתח הירצה או הישא פניך אמר ה' צבאות", כלומר הרי אם אדם יתלונן לפני אדם שהוא החשוב בעיני הכריות כגון מי שתורם לו מזון או מומן, הרי שהתורם יגרוש מעל פניו ושוב הוא לא יעז להתלונן לפניו, אם כן מדוע לפני ה' האדם מתלונן ולא מעריך את מה שה' עושה עבורו?!

"מי גם בכם יסגר דלתים ולא תאירו מזבחי

אמר ה' צבאות", הקב"ה בא בתביעה על אותם שסוגרים את דלתות מוחם מלראות את חסדי ה' ומכך באים לראות רק את הרע והחסרונות שיש להם ואינם מביאים אור על המזבח - בהקרכת קרבנות עם הכרת הטוב. ומאידך הקב"ה מבקש מאתנו שדרך הבאת הקרבנות נסגור את דלתות מדותינו הרעות ולא נסתפק רק להאיר את המזבח באש המערכה בהקרכת הקרבנות.

מי גזל אותך?!

עצמו כחסר מכל טוב בכך שאינו שמח בכל הטוב שה' עושה לו, הוא מפסיד בכך שיתקיימו בו כל אותן רעות.

ונאמר (דברים טז) "צדק צדק תרדף" שעל האדם לרדף תמיד לראות את הצדק והחסד שה' גומל עמו ו'מצוה גוררת מצוה' שעל כל צדק וחסד שהוזהר עליו לה', ירדף אותו צדק וחסד נוסף. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, כלומר שהדין צריך להזהר שלא לעשות עצמו כסויא שאינו מכיר בחסרון של בעל הדין השקרן, ואם לוקח שחד שעל ידו הוא נעשה כסויא ומטה את הדין, אינו מת מן הזקנה עד שיעניו כהות, שנאמר (שמות כג) "ולשחד לא תקח כי השחד יעור פקחים" וכל דין שדן דין אמת לאמתו זוכה שנעשה שפתו למעשה בראשית.

שאמרו חז"ל על האשה: 'ומעמידתו על רגליו, ועל ידה הוא לא סומא שהרי האשה היא עיניו של האדם, אבל הוא עושה את עצמו כחגר וכסויא, בכך שיש לו טענות על אשתו.

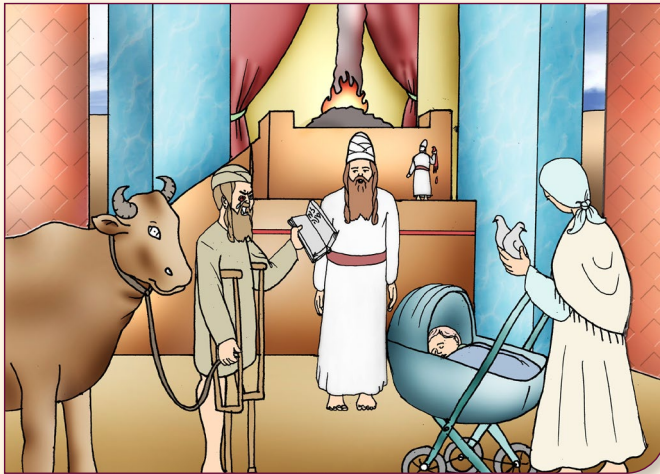
אתה לא עני

וכן אדם שעושה את עצמו כעני שבזה הוא כפסח, כי הצלחת הפרנסה היא כמו שיש לאדם רגלים כמו שנאמר "ואת היקום אשר ברגליהם" והנכסים הגדולים של האדם היא אשתו ואם בכל זאת האדם מתלונן וטוען שאין לו אשה טובה וכן יש לו הצלחות רבות והוא עושה עצמו כפסח וחגר שלא טוב לו ברוחני ובגשמי. על כך אמרו חז"ל 'אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם' רחמנא לצלן, שנאמר (משלי יא) "ודרש רעה תבואגו", שאדם שדורש לראות תמיד את הרעה ועושה

הנביא מלאכי מוכיח "והבאתם גזול ואת הפסח" - זה שאדם מביאים קרבן עם לב מלא תרעומת מונח בכך שיש לאדם הרגשה שהוא לא מקבל את מה שמגיע לו והוא מרגיש שכבדכוול הוא גזול, הינו שהקב"ה חלילה גזול ממנו טוב שהיה מגיע לו, ולכן קרבן כזה נקרא קרבן גזול ועל זה התורה אומרת "אדם כי יקריב כסם" כלומר כשאדם מקריב קרבן, ה' רואה מה מתחולל בתוככי לבו, ולכן יש להזהר להביא קרבן עם כונה ראויה, שמחשבה אינה ראויה פוסלת את הקרבן ועושה אותו קרבן בעל מום.

בזה יבאר מה ששינוי (פאה ט, ט), 'כל מי שאינו לא חנה ולא סויא, ולא פסח, ועושה עצמו כאחד מהם, כלומר מי שיש לו אשה טובה שהיא נחשבת כמו רגליו של האדם וכמו

מתיקות קרבן שלם ומרירות קרבן חסר



בציור שבכותרת הגליון: הכהנים מגלים את אבריו הקרוב להקריבם על גבי המזבח וכל אחד מורה באצבעו על אחד מאבריו.

מדוע הכהנים מצביעים על אבריהם ומה הם מלמדים את העם? מדוע המצוה היא לנתח כל אבר מאברי הקרבן בפני עצמו?

ההסבר המלא לציור והתשובות לשאלות במאמר: 'המשחק שהשתיק את הצבור' ובמאמר: 'הנתוח שמציל מנתוחים'.

המומים שיש לקפדני בגופו למומים שנחשבים בקרבנו? ומהו הקרבן שהוא כנגד האשה?

ההסבר המלא לציור והתשובות לשאלות במאמר: 'הקרב את עצמך עם הקרבן' ובמאמר: 'מי גזל אותך?' ובמאמר: 'מה שרק עקרת הבית יודעת להעריך'.

בציור שלפנינו: מר ספדני החגר והעיר בעינו האחת בא לבית המקדש עם קרבן כאשר אשתו הצדקנית הביאה גם היא קרבן יולדת, וקפדני מלא קעים ותרעומות על אשתו כשלוח שנה בידו שעמו הוא טוען עליה שגדיו לא הגיע זמן הבאת קרבנה ופי חשבונו הפסיקה, וכן יש לו הרבה תרעומות על הנהגת ה' וביניהם על כך שלטענתו אשתו אינה מספיק חכמה ואינה מבשלת לו אכל מספיק ערב ואינה זריזה בגקיונות הבית וכו'. הכהן מבית בו בחמלה ואומר לו: קרבנה נחשב קרבן גזול. ענה חגר ופסח.

מדוע קרבנו נחשב גזול ובעל מום? ואיך קשורים

רבוננו של עולם, ופנו להעריך את חסדיך הרבים שעלינו, כי בעת שהיה בית המקדש קיים היו מביאים לפניך קרבנות ודרך אבריהם היו מפירים בחסדיך הרבים שעלינו בקריאות אבר גופיני, אבל היום אין לנו לא כהן ולא אישים ואין לנו שיעור רק התורה הזאת - תורת הנקרת הטוב לפניך שהיינו אמורים לכוננה בעת הקרבת הקרבנות.

לכן מודים אנו לפניך על שהוצאתנו לאור העולם בקריאות והצלתנו פעמים רבות ממות ומנזקים ונתת לנו גריאות באברנו, ומחלים אנו את פניך שתחמל על כל חולי עמך (ובפרט על בני) ותמחר ותחיש לגאל אותם מצערם ותרפאם רפואה שלמה, ותצילם ותצילנו מעתה מכל חלי ומדנה וברחמיך תחיש את גאלתנו ותגאלנו בימי ניסו הללו במהרה בגימנו, אמן סלה.

מהי משרת עבודת הקרבנות, ומדוע הכהנים בבית המקדש נצטוו לעסק בעבודה זו במשך כל שעות היום, אלא שבהתעסקותם באברי הבהמה ובאכילתם, היו הכהנים מדברים עם בעלי הקרבן על חסדי ה' שבאברי גופם בלוי שירת ההודאה של הלויים, ובהו מביאים את בעלי הקרבן להאכהת ה' שהיא תכלית התורה ותכליתו של היהודי בעולם הזה וכדאיאתא בזהר חדש (דף י) שכל מעשי ה' עם בריותיו הם כדי שפניך את ה'.

והיהודי נקרא יהודי משלשן הודאה המביאה לאהבתו יתברך, שעל ידי כך האדם מכין עצמו להתענג באהבתו יתברך בעולם הבא, כמאמרם (סנהדרין צא): 'כל האומר שירה בעולם הזה זוכה וזוכה ואומרך לעולם הבא'.

הקרבנות כדי שדרכם נוכל להכיר בחסד של לבנו ושל כל אחד מאברנו, כי בלעדי זה לא נוכל להכיר בחסד אברנו שהרי אי אפשר לקחת את הלב של האדם בעצמו ולהגביהו כדי להעריך ולהתפעל מכריאותו.

למה לעקוד את הבנו?!

ולפי זה יובן מה שהקב"ה צוה את אברהם אבינו לעקוד את יצחק ובעת מעשה הקב"ה אמר לו "אל תשלח ידך אל הנער" ואמרו במדרש (תנחומא בקהות) שהקב"ה אמר: "לא עלתה על לבי" שאברהם ישחט את בנו, וצריך להבין, מדוע אם כן הקב"ה נתן לאברהם אבינו להבין שרצונו שישחט את בנו עד שעקדו לשוחטו? אלא יש לכאור שבכונה תחלה העלים ה' מאברהם את רצונו, כדי ללמדנו לדורות שתכלית האהבת הקרבנות היא להשוות בין האדם ל"איל אחר", ושנבין ששחיטת הקרבן היא במקום האדם, הינו שעל ידי הקרבן עלינו להכיר בחסדי ה' שבאברי גופנו על ידי התבוננות באברי הבהמה.

וכדאיאתא במדרש (בר"ו ח) משל על ענין העקדה, למלך שאמר לאוהבו העלה את בנו על המלך וסכינו בידו, אמר המלך וכי העלהו לאכלו אמרתי לך? 'העלהו' אמרתי לך מפני חבתו, עכת"ה.

ולפי האמור יתבאר היטב הנמשל, שהקב"ה צוה את אברהם 'העלהו שם לעולה' בכונה שביא את יצחק לפני המזבח שהוא שלחן המלך ה', כדי שיראה את הקרבת האיל ויכיר דרך נתיח אבריו בחסדי ה' שבאברי גופו ויבזה בכיר בחבת המלך ה' אליו.

תכליתו של היהודי

ועתה יבאר [לפי מה שאנו יכולים להבין]

בחמש ויקרא התורה מפרטת פרשיות שלמות שבהם כתוב לפרטי פרטים את כל סדר נתיח אברי הקרבן וח"ל תקנו לנו מסכתות שלמות המדרות מנתיח הקרבנות, והכהנים בבית המקדש היו מתעסקים כל היום בנתיח אברי הבהמה ובאכילתם ועלינו להבין עד כמה שירינו מנעת, מהי משרת עבודה זו שנקבתו עליה פרשיות ומסכתות רבות?

ספר לי יהודי קר על עצמו, שהוא עבר חולי נורא הנקרא 'ג'וליאן בארה', הפוגעת בעצבים שבגוף האדם וגורמת לשתוק המתחיל מהרגלים ועולה לכל הגוף ועלול גם לשתק את הלב ולאבד את חיי האדם רח"ל, אותו יהודי היה מאשפו בבית החולים מספר חדשים, כשהוא סובל ומיסר ביסורים נוראים מאוד ובנסה ה' התרפא ויצא לחיים ועדין לא התרפא מן לגמרי, וכיום הוא ממשיך למסור שעורי תורה כהרגלו ומקדם לכן, אלא שהוא מוסיף לדבר מהנסים שעשה עמו ה' ושומעו לקחו שומעים את דבריו בערה ובשתיקה של הערכה לחסדי ה' שהצילם מיסורים שכאלו.

אם היית מרגיש היית מביז?

אלא שישנם כאלו שהוכיחו אותו שיש בכך משום בטול תורה ואמרו לו 'כמה אפשר לדבר מן שהיית מאשפז? עשר דקות תיחד לך, ודי והוא השיב להם: 'אלו הייתם עוברים את מה שעברתי בודאי לא הייתם אומרים כן, כי הייתם מבינים כמה ערך יש בחיי האדם כשהוא בריא'.

וכשהוא ספר לי זאת אמרתי לו שיש צדק בדבריהם, שבאמת כשמדברים מחסדי ה' יש למצוא את הדברים הללו בתוך דברי התורה, ולכן הצעתי לו לפתח לפני שומעי לקחו את חמש ויקרא ולהסביר להם שבחמש זה התורה מאריכה לדבר מנתיח אברי בהמות

הנתוח שמציל מנתחים

הכונות שלא נכתבו במפרש וענין ההתבוננות בחסדי ה' לא נכתב במפרש כמו שגם בתחלה לא היו כתובות המשניות והיו יודעים את כל תורת הקרבנות בעל פה, כי היו חיים את ההכרת הטוב הזאת לה' עד שרבינו הקדוש ראה שזוהי 'עצ לעשות לה' ואם לא יכתבו את תורת הקרבנות היא תשכח מבני האדם, לכן כתב את הלכותיהם, והעקר הוא לזכר את הדעת של הכרת הטוב לה' שצריך לכוון על הקרבנות.

כי כיום לא כתוב לנו אלא הלכות הקרבנות, אכל בימי בית המקדש כלם ידעו שהלכות

ה' שנתן עצה למח האדם המפקד על הגוף להורות לכליות לסגן את הנוזלים שבגוף האדם ולטהר אותם מכל זוהמא ומחלות.

"ואת היותרת על הכבד" בכבד של הקרבן ראו את חסד ה' שנתן כבד בגוף האדם שהוא האוצר של הדם. ובכוח שהיו מנתחים את הקרבן הצילם הקב"ה מנתחים בגופם, וכיום אף על פי שעדין לא נבנה בית המקדש, ביכלתנו לנתח במחשבתנו את חסדי ה' הללו ויחשב לנו כאלו הקרבנו קרבן התמיד כמועדו ויבזה ישמרנו ה' מכל חלאים רעים שלא יבואו חלילה.

"והפשיט את העלה ונתח אותה לנתחיה" הכהנים נצטוו לנתח את הקרב והרעים של הקרבנות ולרצחם במים כדי לזכר את חסד שהקב"ה רוחץ את גופנו מפנים - במים שהוא נתן לנו לשתות ומפנה את הפסלת מגופנו, "ואת הכליות וסירנה" היו מתבוננים בחסד הכליות שעליהם אמרו חז"ל (ברכות א) 'כליות יועצות'.

ובאמת המציאות מוכיחה שהכליות הם חמר בשר ודם שאינם יועצות אלא העצה שיכת לשכל שבראש, אלא שהכליות יועצות פרושו שבכליות רואים את חקמתו הנפלאה של

אלו תכליתם להביא את האדם לאהבתו ותברך ולהפכת הטוב אליו, שלולי זה אין טעם בקרבנות, ועבודה כזאת נראית כשחיתת בהמות בבית המטבחים ועליה אומר הקב"ה "למה לי רב זבחים" ואומר "האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשתה, זבח לאלקים תודה".

כל היום תפארתך

ורואים שדוד מלכנו היה מדבר כל היום מחסדי ה' כמו שכתוב "ימלא פי תהלתך כל היום תפארתך" וכתוב "ויברך דוד את ה' לעיני כל הקהל" הרי שהיה מדבר מחסדי ה' כל היום.

עצמו ואמר "אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו כפי", אם כן, כל היום הוא היה אומר תהלים לפני ה' בשירה והודאה והפרכת הטוב עצומה ובסביבתו היה תמיד אומר של הפרכת הטוב לה' ושמחה בו ותברך.

ודוד אומר "בה' תתהלל נפשי ישמעו עינים וישמחו, הינו שרק העונותנים היו שמחים ומעריכים את דרכו של דוד, אבל הגאים שלא היתה להם את ההכנעה הזאת לפני ה' לשוח תמיד בחסדיו, היו טוענים שדוד לא עושה טוב בדרכו הזאת, כי הם התקנאו בו מחמת שיודעו שאינם מסגלים לדרכתו הגדולה הזאת.

כל היום לעיני כלם וכן לעיני מלכים ושרים כמו שכתוב "אברכה בעדתיך נגד מלכים ולא אבוש" שהיה מדבר עמקה בדברי תורה ומספר להם על אברכה אבינו היאך ה' הצליח אותו לנצח את ארבעת המלכים וכו' שגנה היה מדבר עמקה "בעדתיך" בנפלאות ה' המעידים על גדלתו של ה', וכמו כן היה מגולל לפניהם את החסדים שעשה עמו ה' ולא התביש מן שדבר זה מגלה להם את כניעתו הגדולה לפני ה'.

ובעולם נדמה שדוד מלכנו היה אומר תהלים רק כמשך זמן מועט כשעור זמן קריאת ספר התהלים, והאמת אינה כן, שהרי דוד העדי על

מה שרק עקרת הבית יודעת להעריך

ותלונות שהיו לו כנגד אשתו. שהיה נדמה לו שהיא לא עוזרת לו מספיק וכדומה.

ובפרשת תזריע התורה מלמדת, שלאחר שנולד לאשה ילד היא יושבת על דמי טהרה "וככל קדש לא תגע" היא מתרחקת מהאכל הקדוש, כדי לזכור את החסד שהקב"ה נתן לה אכל לתת לבנה מה שאין לבעל לתת לבנו, ועל כן היא יושבת בדמי טהרה פחות זמן מאשר על הבת, משום שהבת היא עצמה עתידה לראות את כל הפלאות שעושה ה' כעת עם אמה, שאף היא תזכה להביא ילדים לעולם והקב"ה יתן לה מזון ליון אותם.

ולאחר מכן האמא מצוה להביא קרבן יולדת ודוקא היא מביאה את הקרבן ולא בעלה אע"פ שהמצוות בדרך כלל שייכות לאיש, מפני שרק האשה שסבלה בעצמה את הצער הגדול של העבור והלדה, יכולה להכיר טובה לה' על שצילו חייה וחי הנולה.

ממה שהייתי אמור לשלם לפועל הראשון הבנתי שהקב"ה זמן מטמון לדי' בזכות שהתאמצתי לשמח את אשתי ולמלאות את משאלתה בצביעת הבית ובפרט ברכישת החמר נקוי אף על פי שבשעת מעשה היה קשה לי מאוד לעשות זאת. ל. א. אשוד

בקרן העולה העולה כלו לשכינה היו מודים לה' על האשה.

והסבה שהאשה דומה ל'שכינה', מפני שהאשה עושה לאדם את כל הפעולות שהוא נצרך להם: מנדלת את ילדיו, מכבסת ומבשלת ועושה את כל צרכי הבית. אם כן דרך האשה הקב"ה מטיב לאדם בכל מה שהוא נצרך, לכן האשה היא התגלות השכינה עבור הבעל. וכשהיו מביאים קרבן עולה, הכהן היה מלמד את בעליו לשוב בתשובה על ההרהורים הרעים של תרעומות

המשך מתיקות הגיסים

מה עבר עלי... אתמול לאחר שגמרתי אצלה את העבודה, כשהגעתי לבית התפלה שלנו התנפלו עלי שני ערבים שיש להם חשבון אתי סגור לי את העינים וגנבו לי את כל מה שהיה לי בכיסים, חוץ מהתשע מאות שקל ששלמתי לה היה לי גם ארנק עם הרבה כסף שהם גנבו לי.

נפרדתי ממנו כשהדברים שמחו את לבי, מפני שמפך נמצא שאין חלול ה' בלקיחת האבדה כי הגוי לא יודע שאני מצאתיה ואם כן אני רשאי לקחתה. כשהגעתי לביתי מצאתי שבארנק יש ארבעת אלפים ומאה שקלים [יותר מפי עשר מהארבע מאות שקלים ששלמתי יותר לפועל הזה

בביתי הוא בקש שאתן לו בזריות את הכסף כי הוא ממנה לבית תפלתו, נתתי לו את הכסף והוא הודו ללכת, קעת עברתי לראות את הבית כשהוא צבוע וגילתי שהפועל שכח בביתי ארנק עם כסף. אמנם אבדת הגוי מתרת אבל חששתי מחלול ה' כי מן הסתם הוא יבין שהוא שכח את הארנק בביתי.

למחרת יצאתי למקום שבו הפועלים עומדים ואז אותו פועל נגש אלי והתחנן לפני שאוסף לו כסף על העבודה של אתמול, אמרתי לו: כבר שלמתי לך כל מה שסכמנו ומה אתה רוצה עכשיו? ואז הוא שח לי לפי תמו ואמר: אתה לא יודע

הדודים הנהוים

הדודים לפרשת ויקרא: א. כיצד יתכן שקרבן שלם הוא בעל מום? ב. מה הלמוד לדורות ממה שאברהם עקד את יצחק בנו לעולה? ג. באיזה אופן ספורי נסים נחשבים לעסק התורה? ד. כיצד נתוח הקרבנות מציל מנתוחי מחלות, והאם עבודה זו יכולה להתקיים בזמני הגלות? ה. מתי דוד מלכנו קרא תהלים? ו. מהו הקשר בין קרבן עולה לאשה?

התשובות מונחות בתוך גליון זה. את התשובות ניתן לשלח לכתבת המייל: 7885595@gmail.com עד יום שלישי, בצרוף שם, כתבת ומספר טלפון. הפותרים נכונה ינסו להגרלה על מתנה יוקרתית.

פסח, מצה... מתוק!

בס"ד יצא לאור הספר הנפלא 'מתיקות המועדים' על חת הפסח

מחן שיעוריו ושיחותיו של מורנו ראש הישיבה מ"א רבינו חיים (ת"ת) ז"ל

ארכיון: 052-7162314